

Arrest

nr. 284 053 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. GEUENS
Fr. Rooseveltplaats 12/3
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. GEUENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is een Syrische vluchteling die in het Verenigd Koninkrijk op 5 januari 2021 de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Hij beschikt over een 'residence permit' en een 'UK Travel Document'. Op 17 augustus 2022 reist verzoeker vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Amsterdam en reist nadien door naar Brussel.

Verzoeker dient zich op 31 augustus 2022 aan bij de politiediensten op Brussels Airport, waar hij wordt aangehouden. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een

beslissing tot verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 september 2022. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA - BRUSSEL NATIONAAL op 31/8/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : onbekend nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

In voorkomend geval, alias: D. (...) A. (...) M. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31/8/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - BRUSSEL NATIONAAL op 31/8/2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van volgende feiten: Betrokkene meldt zich op 31/8/2022 aan op het politiebureau gelegen op Brussels Airport van de politiezorg. Betrokkene deelt koelbloedig en zonder besef van de ernst van zijn verklaringen dat hij een terrorist is, dat hij gezocht wordt en dat hij voor veel problemen heeft gezorgd. Hij verklaart dat hij heel veel kwaads kan aanrichten. Verdachte heeft herhaaldelijk mee dat het geen grap is en dat hij in de mogelijkheid is om verschillende steden te kunnen laten ontploffen door bommen. Verdachte verklaart ook dat hij betrokken was bij eerdere bomaanslagen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om te uiten dat hij de openbare veiligheid wenst te schaden te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare veiligheid, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 2 oktober 2022 wordt verzoeker gerepatrieerd naar het Verenigd Koninkrijk.

2. Over de ontvankelijkheid

*In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij zet zijn betoog uiteen als volgt:*

“De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris genomen op 31.08.2022.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 01.09.2022, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt: (...)

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt: (...)

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet: (...)

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing binnen de 10 dagen na kennisgeving te worden ingeleid.

Houdt met rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoekende partij bij verzoekschrift dd. 28.09.2022 ingestelde procedure laattijdig.

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk ratione temporis."

Artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarnaar verweerder verwijst, bepaalt dat het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing moet worden ingediend wanneer de vreemdeling zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 bevindt, of die op dat moment ter beschikking is gesteld van de regering.

Zoals verzoeker in zijn synthesesmemorie terecht aanvoert, blijkt uit het administratief dossier dat de bestreden beslissing door de federale politie aan verzoeker ter kennis is gebracht op 1 september 2022 om 08u06. Uit de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering kan verder worden afgeleid dat verzoeker slechts bij het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel werd aangemeld op 1 september 2022 om 09u00. Aldus staat vast dat verzoeker zich op het moment van de kennisgeving van het inreisverbod nog niet in het gesloten centrum bevond en artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* dus niet van toepassing is. Krachtens artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Gelet op de indiening van het beroep op 28 september 2022, is het beroep tijdig ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Aangezien concludant geen enkel strafbaar feit pleegde, noch enige andere daad verrichte die een inreisverbod rechtvaardigt.

Dat het opvalt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geheel en uitsluitend gebaseerd is op uitspraken die concludant beweerdelijk zou hebben gedaan toen hij zich op 31.08.2022 aanbood in het politiebureau te Brussels Airport teneinde hulp te verzoeken bij zijn terugreis naar het Verenigd Koninkrijk.

Dat het administratief verslag dd. 31.08.2022 van de politie te Brussels Airport leest als volgt:

"Heden, op 13/8/2022 om 14:59 uur, meldt een manspersoon zich aan op het politiebureau gelegen op Brussels Airport van de politiezorg. Betrokkene deelt koelbloedig en zonder besef van de ernst van zijn verklaringen dat hij een terrorist is, dat hij gezocht wordt en dat hij voor veel problemen heeft gezorgd. Hij verklaart dat hij heel veel kwaads kan aanrichten. Verdachte deelt herhaaldelijk mee dat het geen grap is en dat hij in de mogelijkheid is om verschillende steden te kunnen laten ontploffen door bommen. Verdachte verklaart ook dat hij betrokken was bij eerdere bomaanslagen. Verdachte spreekt in het Engels en is in het bezit van een soms geld. Zijn bezittingen worden geïnventariseerd. Verdachte is in het bezit van een verblijfskaart – residence permit van het Verenigd Koninkrijk en een Brits rijbewijs. Verdachte heeft geen nationaal paspoort bij zich."

Het administratief verslag vervolgt op basis van het voormelde met een doemscenario:

"Verdachte zal indien er geen maatregelen worden genomen voor ernstige onrust, chaos en paniek zorgen op de nationale luchthaven van Zaventem indien hij zulke uitspraken of uitlatingen doet in het publiek, tegen luchthavenpersoneel, tegen vliegpersoneel of passagiers. De terroristische aanslagen op

Brussels Airport die jaarlijks nog wordt herdacht zijn nog zeer gevoelig op Brussels Airport en alles moet in het werk worden gezet op de verdachte uit het grondgebied te verwijderen."

Dat uit het voormelde zeer duidelijk blijkt dat de arrestatie van concludant sterk gemotiveerd was door emotionele overwegingen naar aanleiding van de aanslag op Brussels Airport van 2016, veeleer dan door een reële dreiging dat concludant strafbare feiten zou plegen die hem een gevaar zouden maken voor de openbare orde, quod certe non.

Dat voormelde beweerdelijke uitspraken van concludant op geen enkele manier met feitelijkheden of daadwerkelijke vermoedens worden gestaafd door de politie, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat concludant ook geen enkel strafbaar feit ten laste werd gelegd.

Dat de beweerdelijke uitspraken ook plaatsvonden buiten elk verhoor om, zodat concludant – in tegenstelling tot bij een verhoor – geen enkel zicht had op hetgeen uiteindelijk is geverbaliseerd.

Dat de politie te Brussels Airport het desalniettemin nodig vond om concludant te arresteren en ter beschikking te stellen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de met het verzoekschrift dd. 28.09.2022 van concludant aangevochten beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken exclusief, minstens hoofdzakelijk steunt op voormeld dubieus administratief verslag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken voormelde beschrijving van de beweerdelijke uitspraken van concludant letterlijk heeft overgenomen in haar beslissing en hieruit in de volgende paragraaf afleidt dat "gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". (stuk 1)

Dat zoals hierboven reeds uiteengezet geenszins uit het feitenrelaas van de politie te Brussels Airport afgeleid kan worden dat concludant een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch de verbalisanten klaarblijkelijk een emotioneel gekleurd doemscenario hebben opgeklopt bij enkele beweerdelijke doch volstrekt ongefundeerde, ongeloofwaardige en niet-ernstige uitspraken.

Dat het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel in deze derhalve aanzienlijk wordt geschonden.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

(RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat er in casu geenszins sprake is van een correcte feitenvinding.

Dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad toelaat om een beslissing van de overheid onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat.

(RvS 17 december 2003, nr. 126.520)

Dat zelfs indien concludant voormelde uitspraken heeft gedaan t.a.v. de verbalisanten te Brussels Airport, quod certe non, het volstrekt onredelijk en dus disproportioneel is om uitsluitend op basis van enkele ongeloofwaardige zinnen concludant te arresteren, gedurende een maand op te sluiten, te verwijderen van het grondgebied, alsook een inreisverbod op te leggen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een inreisverbod op te leggen lastens concludant aldus volstrekt in strijd is met het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een inreisverbod op te leggen lastens concludant dan ook nietig dient te worden verklaard."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“Aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat voor het bepalen van de geldingsduur van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het concrete geval, hetgeen verweerder in casu geenszins heeft gedaan.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in feite een onderdeel betreft van de omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Dat in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende wordt benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23)

Dat uit het voormelde zeer duidelijk blijkt dat verweerder bij het vellen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel heeft miskent (zie supra, B.1.a).

Dat in casu evenmin door verweerder tot een individueel onderzoek is overgegaan, waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Dat verweerder zich daarentegen louter heeft gebaseerd op een enkel administratief verslag van de politie te Brussels Airport, zonder zelf enig onderzoek uit te voeren.

Dat zoveel ook blijkt uit het feit dat verweerder in de “motivering” – quod non – van de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van gestelde onderzoeksdaden en aldus zijn onderzoeksplicht miskent door de integrale gevolgtrekking enkel en alleen te baseren op de bevreemdende afwegingen van de politie te Brussels Airport.

Dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de beslissing van verweerder op een inreisverbod op te leggen lastens concluant wel degelijk gerechtvaardigd zou zijn, verweerder daarentegen geen afweging heeft gemaakt van de specifieke omstandigheden voor de bepaling van de geldingsduur van voormeld inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing van verweerder dan ook dient te worden vernietigd ingevolge miskenning van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.”

3.3 In een derde middel voert verzoeker een schending van zijn rechten van verdediging zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“Aangezien concluant bij zijn arrestatie door de politie te Brussels Airport op 31.08.2022 meteen heeft verzocht om bijgestaan te worden door een advocaat, doch dit recht hem werd onzegd.

Dat dit een flagrante schending is van de rechten van verdediging van concluant zoals vervat in artikel 6 EVRM.

Dat concluant derhalve op onregelmatige wijze en met miskenning van zijn fundamentele rechten werd gehoord, zodat de vaststellingen in het administratief verslag van de politie te Brussels Airport niet als rechtsgeldig kunnen worden beschouwd. (stuk 4)

Dat het pas op 13.09.2022 is, hetzij twee weken na zijn opsluiting, dat eindelijk gehoor wordt gegeven aan het verzoek van concluant tot rechtsbijstand door een advocaat. (stuk 10)

Dat de met het verzoekschrift dd. 28.09.2022 van concluant aangevochten beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken exclusief, minstens hoofdzakelijk steunt op voormeld niet rechtsgeldig administratief verslag.

Dat de bestreden beslissing minstens nietig dient te worden verklaard ingevolge het feit dat door de nalatigheid van verweerder pas na twee weken opsluiting aan concludant de kans werd gegeven om zich te laten bijstaan door een raadsman, ondanks herhaaldelijk verzoek, zodat zijn rechten op dit vlak aanzienlijk werden geschonden.

Dat dit onder meer tot gevolg heeft gehad dat concludant niet langer een beroepsprocedure tot annulatie en schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen lastens verweerder en tegen zowel de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering van het grondgebied, als tegen de beslissing tot het uitvaardigen van een inreisverbod.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een inreisverbod op te leggen lastens concludant dan ook nietig dient te worden verklaard.”

3.4 Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de middelen samen behandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het betoog van verzoeker komt er in wezen op neer dat hij de in de bestreden beslissing vermelde feiten betwist. Hij stelt dat de bestreden beslissing onterecht is gebaseerd op uitspraken die hij ‘beweerdelijk’ zou hebben gedaan. Volgens verzoeker blijkt uit het ‘dubieus’ administratief verslag niet dat zijn ‘beweerdelijke’ uitspraken worden ondersteund met enige feitelijkheden of daadwerkelijke vermoedens waaruit blijkt dat er effectief een reële dreiging bestaat dat hij strafbare feiten zou plegen. Volgens hem waren zijn vermeende uitspraken in ieder geval ongeloofwaardig. Verzoeker besluit dat het geenszins vast staat dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geheel en uitsluitend is gebaseerd op de beweerdelijke uitspraken die hij zou hebben gedaan toen hij zich op 31 augustus 2022 aanbod in het politiebureau te Brussels Airport, kan hij niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze is genomen met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit het administratief dossier blijkt dat jegens verzoeker op 31 augustus 2022 eveneens een beslissing tot verwijdering is genomen, waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek is bepaald. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep ingesteld bij de Raad waardoor deze beslissing inmiddels definitief is geworden. Het kan dus niet worden betwist dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt in dergelijk gevallen:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou de gemachtigde *in casu* op onzorgvuldige of onredelijke wijze gebruik hebben gemaakt van de hem onder artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet toebedeelde bevoegdheid om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoeker betwist dat hij de in de bestreden beslissing vermelde uitspraken zou hebben gedaan, de betwiste feiten weldegelijk zijn geverbaliseerd door de politiediensten van zone LPA – Brussel Nationaal en verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt waaruit blijkt dat deze vaststellingen niet waarheidsgetrouw zouden zijn. Verzoeker brengt niets bij wat

zijn betoog zou kunnen ondersteunen waardoor met dergelijke loutere beweringen geen rekening kan worden gehouden.

Verder voert verzoeker de schending van bovenvermelde bepaling aan daar hij van oordeel is dat verweerder geen afweging heeft gemaakt van de specifieke omstandigheden voor de bepaling van de duur van het bestreden inreisverbod. Verweerder motiveert de duur van het inreisverbod, namelijk drie jaar, als volgt:

“Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - BRUSSEL NATIONAAL op 31/8/2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van volgende feiten: Betrokkene meldt zich op 31/8/2022 aan op het politiebureau gelegen op Brussels Airport van de politiezone. Betrokkene deelt koelbloedig en zonder besef van de ernst van zijn verklaringen dat hij een terrorist is, dat hij gezocht wordt en dat hij voor veel problemen heeft gezorgd. Hij verklaart dat hij heel veel kwaads kan aanrichten. Verdachte heeft herhaaldelijk mee dat het geen grap is en dat hij in de mogelijkheid is om verschillende steden te kunnen laten ontploffen door bommen. Verdachte verklaart ook dat hij betrokken was bij eerdere bomaanslagen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om te uiten dat hij de openbare veiligheid wenst te schaden te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare veiligheid, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verweerder motiveert dat gezien de maatschappelijke ernst van voormelde feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare veiligheid een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou verweerder niet afdoende hebben gemotiveerd waarom hij voor een inreisverbod van drie jaar opteert.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder verplicht is om, anders dan enkel te verwijzen naar het administratief verslag van de politiediensten, zelf nog verder een onderzoek te voeren, kan hij evenmin worden gevolgd. Het gaat niet op te stellen dat verweerder in de bestreden beslissing nog melding moet maken van de eigen gestelde onderzoeksdaden. Het staat verweerder immers vrij om de beoordeling van de duurtijd van het inreisverbod te baseren op objectief door de politiediensten vastgestelde feiten. Bovendien bevat de bestreden beslissing weldegelijk een evaluatie van deze feiten. Verweerder heeft namelijk geoordeeld dat verzoeker niet heeft getwijfeld om te uiten dat hij de openbare veiligheid wenst te schaden en dat dergelijke feiten een ernstige maatschappelijke impact hebben. Daarenboven stelt verweerder vast dat verzoeker geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch medische problemen heeft. Verzoeker kan aldus niet deugdelijk voorhouden dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Tenslotte voert verzoeker een schending van zijn rechten van verdediging aan zoals beschermd door artikel 6 van het EVRM. Hij betoogt dat hij bij zijn arrestatie door de politie meteen heeft verzocht om bijgestaan te worden door een advocaat, doch dit recht hem werd ontnomen. Voormelde bepaling van het EVRM luidt als volgt:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontnomen, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

- b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;
- c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;
- d. de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;
- e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) hanteert een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen.

De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “*civil rights and obligations*” en ter zake van een “*criminal charge*”. De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder “*civil rights and obligations*” vallen volgens de rechtspraak van het EHRM vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten zoals bijvoorbeeld de geschillen met betrekking tot de toelating en uitzetting van vreemdelingen.

In casu wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet worden ontkend dat huidig geschil betrekking heeft op de politieke rechten die een individu geniet en meer bepaald het recht op toegang tot het Belgische grondgebied. Derhalve kan een schending van artikel 6 van het EVRM niet worden weerhouden.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN